

3. Є дещо справді небезпечне — його слід остерігатися

Пан Дворянський мешкав у лісі. І було там йому чудово: свіже повітря — дихай не надиhaєшся. Сьогодні воно пахло березовим соком і талим снігом, завтра — конваліями, потім — першим громом і дощем, далі — ромашками й липовим цвітом, а під осінь — грибами, жовтим листям і грушами-дичками. Нарешті повітря залоскотало в носі пана Дворянського прохолодою. Він сказав: «Ачхи!». Трохи поміркував і повторив: «Ачхи-а-чхи!». А подумав пан Дворянський ось що.

Живе він у лісі давно. І сумлінно працює страховиськом. Обов'язків небагато: чатувати в хащах та полохати людей. А через те, що має він добрі очі, ще й усміхається лагідно, то мусить працювати дистанційно. Тобто ховатися в густих чагарях. І вже звідти кричати: «Пугу! Пугу!». Навіщо це, пан Дворянський достеменно не знав. Отож пішов якось до бібліотеки й вичитав, що так мусять робити всі лісовики. А от люди мали б залишати на галявині частування — скибочку хліба із сіллю чи пиріг. Це щоби піддобрити лісовика. Здається, люди читали інші книжки, бо пирогів у лісі пан Дворянський не знаходив.

Та й ті з людей, хто гуляв на природі, давненько вже не з'являлися. «Навідаюсь-но я до міста! Годі працювати страховиськом, візьму відпустку», — вирішив пан Дворянський.

Загорнутий у моховий плед, потупцяв лісовик тихою, ледь освітленою вулицею. На диво, людей і тут не було. Пан Дворянський пильно глянув довкола.

— Може, у них зимова сплячка, як у декого з лісових мешканців? — І гукнув услід сірій тіні, яка пробиралася в підвал: — Де всі, га?

Сіра тінь виявилася чорним Котом.

— Хіба ти не чув? — здивувався Кіт.

— Нічогісінько не чув! — підтвердив лісовик. — А що?

— Тривога. Усі в укритті!

— Тю! — знизав плечима пан Дворянський. — І чого так тривожитися? Через мене? Так я нікого лякати не збираюся. У відпустці нині!

Кіт сховав усмішку в довжелезних вусах. Оцей кумедний чоловічок думає, що він страшний! Та він же виглядає, наче розгублене гусенятко без мами.

— Ти вмієш лякати? Овва! Покажеш як?

Пан Дворянський підняв над головою моховий плед і замахав ним щосили:

— Пугу! Пугу!.. Приблизно так... — додав сором'язливо. — Ну що, відчуваєш страх чи, як ти сказав, тривогу?

Кіт махнув лапою.

— Анітрохи! Мабуть, ти не знаєш, що таке тривога? Ну, повітряна тривога. Коли є небезпека обстрілів.

— Здається, я зрозумів. Під час повітряної тривоги всі ховаються в укриття, бо відчувають страх, еге ж?

— Гм... Гм... — замислився Кіт. — Люди поводяться обережно. Тому що розуміють: поки є небезпека, її потрібно перечекати в безпечному місці.

— Ясно, — лісовик знову змахнув моховим пледом. — Я теж небезпечний...

— О! Відбій повітряної тривоги, — зупинив пана Дворянського Кіт. — Бачиш — ми вбереглися, тепер виходьмо.

Вулиця вже не виглядала порожньою. Люди розходилися по домівках. Спокійно минали пана Дворянського. Хтось навіть наступив йому на ногу й попросив пробачення.

Пан Дворянський повертався з відпустки додому. Він узагалі вирішив змінити роботу. Наприклад, стати охоронцем лісу. Для чого ж лякати людей вигаданими страхами? На світі й так є дещо справді небезпечне. Це слід розуміти й берегтися. Такий страх рятує життя.